

naša zvezda

JEZUS

Včasih, v dnevih, ko me notranjost od razbolelih misli že skoro neznosno skeli in že res ne vem več, kam naj postavim utrujeno nogo, da bo imela trdna tla pod seboj — ogledujem ljudi. Tale, glej ga, gre tako krepko in sveže po svoji začrtani poti. Vselej ve, kam mu je kreniti. Nikamor Bog ve kaj ne gleda, vse, kar mu je treba vedeti, nosi v sebi. Rada ga vidim. Boga ima in nič drugega mu ni prida mar.

Oni tam — je ves drug. Nemiren je. In neprestano išče. Če najde, se ne zadovolji. Kar je našel, odrine z nestrpnimi rokami kakor otrok in išče dalje.

Tretji ima vse, pa ne neha dvomiti. Burno brodi po svoji duši. Nič ne išče. Lasten razum je zapičen v njegovo dušo kakor razkrajajoče želo: življenje se mu neprestano razsipava v krhek upor, nepokojno nezadovoljstvo. Boga ima, pa bi ga imel rad nekako drugače...

Gledam take in še drugačne ljudi; od njih mi zdrkne pogled v mojo dušo.

V mojo lastno dušo.

— — —

Zakaj so drugi taki in jaz morda nekoliko drugačna. Zakaj nisem boljša kakor sem — saj ne vem. Vem le to, da imam en sam, edini razlog za verno življenje, in to si Ti, Sad Marijinega telesa.

Jezus...

Nebesa da bučijo od hrepenečih, žgočih viharjev, ob Tvojem imenu — in zemlja da trepeče v svojih temeljih, kadar je izgovorjeno Tvoje ime...

...verjamem!

Ne morem si predstaviti, da bi moglo biti drugače. Vse bi si še nekako predstavila, res nazadnje vse, a da se nebo in zemlja ne bi vžgala v ognju svojega notranjega bistva, kadar ju napolni zvok Tvojega imena — ne, ne morem si misliti.

Včasih, kadar sem popolnoma sama, vnanje in notranje, izgovorim Tvoje ime: počasi, razločno in tiho. Samo Tvoje ime. To so moji najlepši trenutki.

Nič ne čustvujem, ne sanjam, ne fantaziram: od mojih revnih ust izgovorjeno ime napolni — ne samo ves prostor okoli mene, marveč vso zemljo in vse nebo. Nič se ne čudim, ko vem, da angeli skrivajo svoja sijoča obličja pred sijajem te ene besede. Tako mora biti! Tiho izgovarjam, popolnoma osamljena, Tvoje ime, in v tistih trenutkih sem prelita v resnico. Nisem nič več jaz, nič več ni moje življenje, nič več življenje vseh drugih ljudi, nič več vse prizadevanje naše zemlje, nič več lepota svetnikov, nič, nič... samo Ti si in s Teboj tisti, ki Te je poslal, in tisti, ki Te je napolnil in plamenel iz Tebe.

Jezus...

Ti si edini razlog za moje verno življenje. Ti edini imaš moč, da s svojim ognjem osušiš povodenj velikega življenjskega dvoma. Ti edini odgovarjaš na vsa dvomna vprašanja tako, da Te človeško srce razume. Ti edini si res blizu.

Jezus...

Od prve solze, ki Ti je orosila lica v veliki božični noči, pa do poslednje krvave kaplje, ki je kanila iz Tebe na golgotška tla, si en sam dokaz resnice in en sam odgovor na sleherno vprašanje.

Jezus...

Včasih me zgrabi vrtinec in potegne vase. Pride kak človek in me razvedri zdaj s svojim blestečim razumom, zdaj s svojim še bolj blestečim srcem. Pritegne me nase. In včasih za hip pomislim: ali ni to bolj realno, ta človek s svojim prijetnim vplivom — kakor vsi nauki o onostranstvu? In tudi kaka velika ideja me zgrabi in prikljče vame misel: tu bo sedaj resnica, tu poprimi! In tisočeri zgledi mi pravijo: saj je vse to o onostranstvu samo sistem kakor vsak drugi.

Edino Tvoje življenje, Jezus, je odgovor na vse to: realen in resen odgovor. Zato si mi ti edini razlog za verno življenje.

Ni mi treba dosti iskati: vidim Te dvanaestletnega v templju, in neizbežna resnica mi napolni srce. Vidim Te v tisočerihih prilikah, ob številnih priložnostih: vedno Te spoznam po eni potezi, ki jo imaš samo Ti —. In če Te vidim stati molče pred Ano, če Te vidim stegniti roke in se upogniti pod križ in če Te vidim dvigniti otekle, s krvjo zalepljene oči k materi, tam na cesti — in če Te vidim, kako padeš na križ, oropan vsega: vseh ljudi, vseh prijateljev, vseh zvez, vseh upov, vse tolažbe, vsega zadoščenja, vsega uspeha, vsega miru, vsega počitka... oropan, in imaš s a m o še svoje krvavo telo, ki je tako zmučeno, pa se mora vzpeti in raztegniti v blaznem naporu, da doseže še križ; in imaš samo še dušo, osamljeno in bolečo kakor zevajoča smrtna rana —

Jezus... Ti moj edini razlog za verno življenje! Ko takole sedim nocoj in mislim nate, čutim smrt. Vsa leta, ki me še ločijo od nje, so stari koledarji, ki jih zavržemo. Nič mi ne pomenijo. Dotaknila sem se smrti. Eno željo imam: skoro Ti je ne morem izraziti. Usmili se teh let, ki me še čakajo... Ali si me razumel?

In sedaj izrečem Tvoje ime: Jezus...

a—a.

Lučke gorijo, glej, pred Marijo

Ustvarila sem si svoj mali svet in živela v njem. Bil je to vrtec, tih in zasanjan. Pisani metulji so se lovili po dehtečih rožah in se pogovarjali z mlado travico. Naročala sem soncu pozdrave in hrepnela Bog ve kam... Bil je to vrtec, lep, o lep. Rada in večkrat se ozrem v to svetlo, ožarjeno mladost.

Sredi zime, pa se spominjam svojega vrtička, jasnega, sončnega, kakor otrok pravljicne dežele. Veš zakaj, sestrice? Iz njega sem našla pot k svoji Materi, k Mariji... Zahrepnela sem po lepem cvetu, stopila na peščeno stezo in ostro kamenje me je ranilo. Znašla sem se sama, čisto sama v realnosti, v življenju... Pa sem se spomnila, k Materi bo treba, da bo obvezala krvaveči prstek. Neslišno sem se splazila v svojo svetlomodro dekliško sobico; nasproti se mi je smehljala Marijina slika — Mati z Detetom v naročju. Stala sem pred Njo kot neobgljena stvarca in čutila sem, kako kljubovalno mi zro oči, zdela sem se sama sebi kot mala revolucionarka. Nihče me ne razume. Ali me boš Ti, o Mati, razumela? Tedaj je vzplapolala rdeča lučka pred Njo in ožarila milo obličje nebeške Kraljice. Ljubeče je zrla name in zdelo se mi je, kot da ji sije iz oči sama dobrota, milina, ljubezen brez mej... Nekaj se mi je zganilo v srcu. Svetla misel je zaživela v meni in napolnila srce s sveto ljubeznijo, ideali, katerih uresničenje je že mnogim oplemenitilo in izklesalo značaj. Tako si dobra in lepa, Marija! In Tvoj mali Jezus v naročju, kako se ti smehlja, saj ni noben prostorček tako tople kot zvesto naročje božje Matere, nobena lilija tako čista kot Tvoja ljubezen, Marija. Kako sem Ti hvaležna, božje Dete. Zame si postalo otrok.

Živi s Cerkvijo!

16. febr. SV. JULIJANA, DEV. MUČ. † 304.

Po rodu je iz plemiške rodovine v Nikomediji. Ko jo je zasnil cesarski namestnik Elevation, je otroško spoštljivo priznala svojemu očetu: »Moje srce ne želi zemске ljubezni, odkar sem se zaročila Bogu.« Razočarani Elevation jo je dal grozovito mučiti: šibali so jo, pritrdili na kolo ter jo žgali. Vsa srečna je šla slednjič na morišče, kjer so jo obglavili.

17. febr. SV. MAR. MAGDALENA POSTEL, DEV. † 1846.

Barfleur na Francoskem je njen rojstni kraj. Že v nežni mladosti je izredno ljubila najsv. zakrament. Za francoskega prevrata so se verniki v njenem stanovanju skrivaj shajali k službi božji. Ko je bila stara 50 let, je ustanovila kongregacijo šolskih sester usmiljenja. Vse življenje jo je spremljal križ. In dobrodošel ji je bil. Kadar je posebno veliko trpela, je prosila: »Še več trpljenja, Gospod, še več! Pridi, križ, da te objamem!« Zelo je častila presv. Srce ter ga skušala posnemati v ponižnosti, trpljenju in delu.

20. febr. DRUGA PREDPOST. NEDELJA.

Evangelij sv. Luka 8, 4–15. — Lepi plodovi ne zavise le od semena, marveč tudi od tla, na katere seme pade. — Kaj so ta tla? Duše našega bližnjega. Nekatere so raskave in trde kakor pečine, druge do brezbrzičnosti in otopenosti pohojene, tretje so, kot bi jih prerasčalo samo ostro trnje razočaranja in bridkosti. Med vsemi temi so pa zopet nežne, mehke in sprejemljive duše, ki željno vsrkavajo vase vsak sončni žarek, vsako novo zrnce.

Ko gledamo malo ali nič sadov obetajoča tla, ne izgubimo poguma! V znamenju na vsemogočnost nebeškega Očeta sejmo neumorno, s polnim prgiščem! Bog daje čestokrat rast tudi tam, kjer jo človeški razum izključuje... In še nekaj! Skušajmo po svojih močeh zrahljati trde ceste in ostre skale v plodno zemljo! Dobrota je čudovito oralo...

21. febr. SV. BERNARDKA SOUBIROUS, DEV. † 1879.

Kot otrok revnega mlinarja je preživela prvo mladost v bedi. Lurška Devica pa jo je izbrala za orodje svojih milosti. Dvaindvajsetletna je vstopila v noviciat sester v Neversu in si privzela ime: Marija Bernardka. Vsem sosestram je bila zgled ponižnosti in ljubezni. Pravijo, da se nobena tamošnjih sester ni znala tako pobožno pokrižati kakor s. Marija Bernarda. Umevno! Ko je delala znamenje sv. križa, je posnemala Gospo z masabijskih pečin. Bernardka je imela na zemlji posebno poslanstvo. Največja odlika Bernardkina je pa v tem, da je smela vsa izginiti v proslavo Brezmadežne.

22. febr. SV. MARJETA KORTONSKA, SPOK. † 1297.

S sedmim letom je izgubila mater. Sama sebi pripuščena, se je globoko pogreznila v pregrehe. Po smrti grešnega tovariša se je spreobrnila ter še 23 let živela v strogi pokori. Dosegla je visoko stopnjo popolnosti.

25. febr. SV. VALBURGA, DEV. † 779.

Bila je anglosaškega rodu in nečakinja sv. Bonifacija. Ko sta njena brata odšla s stricem na Nemško oznanjati Kristusa, jima je kmalu sledila. Dvajset let se je veliko

dušno posvečala misijonskemu delu, zlasti vzgoji ženske mladine, in revežem. Kljub obilnim postom je bil njen duh vsekdar v Boga usmerjen.

27. febr. TRETJA PREDPOST. NEDELJA.

Evangelij sv. Luka 18, 31–43. — V današnjem berilu nam sv. Pavel čudovito lepo razlaga bistvo ljubezni: »Ko bi človeške in angelske jezike govoril, ljubezni pa ne imel, sem brneč bron ali zveneče cimbele. In ko bi imel preročstvo in bi vedel vse skrivnosti ter imel vso vednost, in ko bi imel vso vero, tako da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič. In ko bi razdal v živem vse svoje imetje in ko bi dal svoje telo, da bi zgorelo, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi. Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje; ni prešerna, ne išče svojega, se ne dá razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli se pa resnice, vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša. Ljubezen nikoli ne mine.« (1 Kor 13.)

M. Magdalena O. S. M.

Bog v šoli

Velik dar božji je materin jezik.

Tako je učil škof Slomšek in podarjal: »Ljubi materin jezik po njegovi ceni.« Uči se zato že zdaj ljubiti ga, v mladih dneh, pa ljubiti po krščansko! Ali veš, kaj pomeni to?

Velik dar božji je naš materin jezik! Blagoglasen je. L. 1913 je v Brixenu na Tirolskem umrl dr. I. Mitterrutznar, ki je znal 18 jezikov, med njimi tudi slovenski in hrvaški, in bil prijatelj Luke Jerana in občudovalec dr. Ignacija Knobleharja, izjavil, da stavi slovenski jezik glede blagoglasnosti na 5. ali 6. mesto; pred njim da sta italijanski in hrvaški; na prvem mestu pa — jezik zamorskega rodu Bari!

Velik dar božji je naš materin jezik! Bogat je, prebogati. Vzemimo v roko Pieteršnikov slovar pa začni šteti besede od strani do strani, seštevati; kdaj prideš do konca? Pa to niso še vse slovenske besede, poslušaj preprosto ljudstvo, vsak čas naletiš na katero, ki jo slovar še ni uvrstil in če ti vsi skupaj šli vsepovsod po slovenski zemlji na jezikovno paberkovanje, še bi našli dovolj klasja, polnega klenega zrnja.

Velik dar božji je naš materin jezik! Gibek je, prožen, slišen, pripraven za vsako misel: za sveto, bogoslovno, pravno, zdravstveno, modroslovno; voljan je tudi gospodarju, tehniku. Čisto mlad je, ves v polni rasti, brez gub staranja. Koliko lepega, najlepšega cvetja nam je že dalo slovstvo, še lepšega pričakujemo!

Velik dar božji je naš materin jezik! Previdnost božja mu je oskrbela celo vrsto skrbnih, večjih varuhov, ljubite-

ljev, tvorcev. Skoro 100 let že ga negujejo, oblikujejo; malo je jezikov, ki bi bili tako čisti, očiščeni od tuje navlake.

Velik dar božji je naš materin jezik! Zato pa imaš dolžnost, veliko dolžnost, da ga prav uporabljaš. Človek je dolžan, da vsak dar obrača Bogu v čast, sebi in bližnjemu pa v blaginjo. Tudi ta veliki dar ti je dan, da ga uporabljaš za božjo čast in v svojo in bližnjega blaginjo: v živi besedi, v pismu.

V živi besedi! Da z njim izražaš, razodevaš resnico, služiš zvestobi in pravici, sveti veri in ljubezni. Vsak čas imaš priložnost, da temu ali onemu kaj dobrega svetuješ, ga na to ali ono opominiš, mu privoščiš tolažilno besedo. In kakor ti bodi beseda spoštljiva, resnična, tako tudi sramežljiva, deviška.

V pismu! Če ne deluješ slovstveno, uriš se. Mogoče ti je Gospod Bog namenil prelepi poklic, s pisano, tiskano besedo trkati na vratca drugih duš, vzbujati v teh dušah to, kar je najboljše v njih, kar je božje! Pa če ti tudi ni namenil umetniškega peresa, kolikokrat ti bo dano, da v preprostem pismu izvršiš apostolsko delo. Sv. Andrej Avelinski je uporabljal pisma kot najuspešnejše sredstvo za reševanje duš.

Velik dar božji je naš materin jezik! Ne zlorablaj ga! Koliko se dan za dnem izgovori po slovenski zemlji poleg praznih, nepotrebnih, nečimrnih besed — sovražnih, brezobzirnih, neresničnih, zavratnih, goljufivih, zahrbtnih, nečastnih, nesramnih, bogokletnih. Če bi jih ena sama gramofonska plošča mogla ujeti — kak nečasten koncert bi bil to, koncert nizkotnih, temnih sil! Ne sodeluj, niti z eno besedo! In prav tako skleni, da se ne udeležiš kdaj, ko odrasteš, takega sotrudištva v pisani besedi. Prvi spomenik slovenske književnosti so brižinski spominki — očitno spoved slovenskega naroda, ki pokleka pred Bogom. Pri Bogu je skušal ostati v naslednjih stoletjih s pisano, tiskano besedo v pesmaricah, molitvenikih, v tiskanih pridigah. Pa si je tiskani jezik začel cvasjati tudi druge plati življenja, kar je prav. Ali je vsepovsod poudaril misel božjo? Ali niso začeli pozabljati na Boga in na njegove svete zakone; zrastle so tu pa tam cvetje, ki je izdihavalo smrtni vonj. Izšel je marsikak sestavek, o katerem velja, da bi bilo bolje, da bi se ne bil porodil. Že pred desetletji se je oglasila svarilna beseda o sejalcih, ki sejejo zmajevе zobe... Pri takem delu vse to premisli, preudari. Sedaj, ko se učiš slovenski jezik ljubiti, se ga uči tudi krščansko ljubiti. Kdor krščansko ljubi svoj materin jezik, krščansko ljubi tudi svoj narod.

Zame Te je Marija prinesla v tempelj in s Teboj svoj blagoslov družinam. Zame bivaš v beli hostiji in zame prosiš: »Oče, Ti kraljuješ tam, kjer so moje zvezdice, daj, blagoslovi vse ljudi, male in velike, za to Te prosim.«

Sestra, kadar Ti je hudo, kadar si tako strašno sama, pohiti k Materi, glej, tam Te čaka, z Detetom v naročju in lučka trepeta pred Njo. Ali se Ti ne zdi, kot da ga pravkar daruje v templju, zate, zame...

Pojdi k Njej in vsak dan jo pozdravi kot svojo ljubo Mater in vsak dan znova prižgi lučko v svojem srcu, naj gori in se použiva v rdani ljubezni do Nje. Vse svoje brezštevne, drobne težave položi v Njene dobrotne roke. Povej ji, da Ti je hudo in

prosi jo, da ti bo pomagala na lepi poti — kvišku. Ona ni nikdar nestrpna, nikdar se ne naveliča poslušati te. Prosi jo, da nobena nevaležna misel ne skali jasnine tvojega vrtička; naj vse v njem cvete in vriska in poje Njej v čast in se zlije v en sam slavošper Kraljici in Detetu. In še to jo poprosi, preprosto in rdano: »Vzemi, Marija, to malo lučko, to neobgljeno človeško srce, naj gori v sveti ljubezni do Tebe, Marija, in še vso tisto ljubezen in nežnost Ti darujem, s katero bi sama tako rada, da bi me drugi obsipali.

Prižgi lučko, sestra, pojdi k Mariji in poizkusi tudi Ti tako moliti, pa boš videla, kako zna ona razumeti.

Rožamarija.

Dijakinja in karitas

Napisala osmošolka G. J.

II. Malo neposrednega karitativnega dela.

Trdila sem spočetka, da direktno dijakinja ne more mnogo karitativno delati. To nam dokazuje naše življenje, a popolnoma brez moči tudi v tej stvari nismo. Nekaj, dasi ne veliko, pa le zmremo, ko drugim pomagamo iz ljubezni do Boga.

Zgled.

Dejstvo je, da gledamo ljudje drug na drugega in se drug od drugega učimo. Socialna bitja smo. Ne moremo vsi oznanjati božjih nauk, vsi pa lahko živimo po besedah nekega francoskega polkovnika, ki so mu očitali, da s svojim vnetim krščanskim delom očitno žali drugoverce v svoji okolici. Ta mož vojak je dejal: Ne besedičimo o veri, temveč vršimo dela ljubezni, pa ne bomo nikogar žalili.

Nikakor ne moremo reči, da bo študentka, ki dosledno živi po svoji veri, s tem koga žalila. Nikakor ne, pač pa bo njen zgled potegnil za seboj tudi druge. Čudovita je namreč sila dobrega zgleda. Tu študentka premore več kot kdo drugi. To pa sledi tudi iz njenega položaja. Čim bolj je človek v družbi priljubljen, tem več ljudi ima okoli sebe, na katere ima dijakinja s svojim zgledom poseben vpliv. S svojim inteligentnim nastopom in lepim vedenjem si bo pritegnila ljudi, ki pač ne utegnejo ali nimajo volje, da bi vprašanja svojega življenja reševali s knjigami in študijem, kot je to mogoče nam, ampak hočejo videti vprašanja praktičnega krščanskega življenja že enostavno rešena. Ni jim, da bi poslušali dolge pridige, videti hočejo te nauke že praktično izvedene. Drugim kazati pot skozi življenje pa je menda nemalo vredno karitativno delo, nam kaj lahko dostopno. Temu kaj blizu je pomoč z

nasvetom.

Vemo, koliko je ravno danes, posebno med nami študentkami, apostolov bodoče sreče. Vsi hočejo človeštvo osrečiti — vsaj tako pravijo — dasi ga s svojimi prevratnimi, protiver-skimi in proticerkvenimi nauki tirajo v največjo nesrečo. Vidimo, koliko si danes komunizem prizadeva, da dobi na svojo stran študente. Tem apostolom svobode je delo kaj lahko. Mlad človek, ki bi se tako rad otresel vsakega jarma, ne sliši menda nič drugega rajši kot nauk o absolutni svobodi.

V skrajni nevarnosti so naše tovarišice, če nasedejo tem naukom ter se hočejo otresti vsega, kar bi jih še držalo na pravi poti. Prvo je omalovaževanje lastnih staršev, preziranje obveznosti v šoli, najbolj pa protivljenje vsemu temu, kar slišijo pri verouku... Ne recimo Kajnovih besedi: Sem mar jaz varuh svojega brata? Ne! Pač pa po svoji moči pokažimo nevarnost, ki je vanjo zašla tovarišica. Skušnja uči, da je tovarišicam o tem veliko lažje govoriti, ker so med seboj tako iskrene in si vse zaupajo. Če jo duhovnik svari, bo rekla: Naloga

mu je takšna, mora, zato je. Če mati, bo rekla: Ne razume me. O tebi kaj takega ne bo mogla reči. Prijazno, ljubeznivo, prijateljsko pokaži svoji tovariši, kjer je nevarnost, in rešila si njeno dušo, morda celo njeno mlado življenje.

Vse to, o čemer sem doslej govorila, dasi je že direktno karitativno delo, ni še tako vidno karitativno delo. Na prvi pogled se zdi, da se dijakinja ne more vidno udeleževati pri karitas.

Ko sem hotela o tem govoriti, sem prišla kar malo v zadrego, pa dobim v roke življenjepisa v mladosti umrlega dijaka Giorgia Frassattija, ki ima v slovenskem prevodu kar celih 20 strani posvečenih njegovemu karitativnemu delu.

1. Naj preberem samo nekaj odlomkov o obiskih pri bolnikih, revežih, trpinah in od življenja strtih.

Ubožec, holan na živcih, si je v obupu hotel končati življenje. Giorgio ga je obiskal. Prinesel mu je malenkost v dar. A kaj je denar. Položil mu je roko na ramo in mu privoščil besedo, ki vliva upanje in daje novega veselja za življenje. To je bil uspeh študentovih besed, ki je včasih prav v besedah tolažbe tako nesrečno neroden. Mar ni upravičena misel, da bomo me s svojimi ženskimi značaji v tem pogledu zmogle še več.

2. Pomagamo lahko z majhnimi skromnimi darili, ker pač več ne zmremo.

Sinu vrtnarja v Pollonu je Giorgio hotel dopovedati obenem z darilom, naj hodi k sv. maši. Naravnost povedati ne kaže, ne bo uspeha. Poslal mu je potrebno knjigo: Soferski priročnik. Priložil ji tudi pismo in na koncu samo kratko pa obzirno pripomnil: Priporočam ti, da greš vsako nedeljo k sv. maši. Uspeh: ne samo knjiga, temveč tudi naročilo mu je bilo dragoceno in ga je vestno spolnjeval.

Nič ni treba pripominjati. Zgled je tako jasan, treba je le reči: Pojdi in tudi ti tako stori.

3. Nabiranje darov za reveže.

Spet svoje vrste posel v blaginjo bližnjega, nam lahko izvedljiv. Naj nam bo zopet Giorgio za zgled.

Ce je akademski krožek ali Vincencijska konferenca priredila zabaven večer ali prireditev, se je Giorgio prav rad ponudil, da je prodajal vstopnice in vabil dobrotnike. Ni se ustrašil, če je bil kje bolj na kratko odslovljen in so mu pokazali vrata. Mislil si je: Saj ne prosim zase, za reveže prosim. S takih potov se je vračal s kaj različnim uspehom, vedno pa dobre volje.

Ce same nimamo denarja ali kaj drugega za svojega bližnjega, imamo pa ljubeznivo in vljudno besedo, da lahko izprosimo od dobrih src vse to, kar bi rade dale revežem.

Naštela sem le nekaj primerov, kako je tudi nam, ki ravno ne živimo v sijajnih razmerah, mogoče skrbeti, da predvsem vzgojimo v sebi ljubezen do naše najmanjše sestre, pa naj so to naše tovarišice ali pa drugi ubožci. Nikakor pa nisem izčrpala vseh možnosti, kajti teh je na stotine, ker ni ničesar tako iznajdljivega, kot je iznajdljiva ljubezen do bližnjega.

Katoliška akcija

V zadnjih 10 letih je izšlo že mnogo razprav o Katoliški akciji. Toda s tako jasnostjo pa do sedaj o Katoliški akciji pri nas Slovencih še nihče ni pisal kakor univerzitetni profesor dr. Alojzij Odar, ki je pred kratkim izdal »Katekizem o Katoliški akciji« in »Pravila Katoliške akcije v Sloveniji«. Tudi dijakinje so poklicane, da na naših srednješolskih zavodih ustanavljajo krožke KA. Saj pač vemo, da se tudi med našimi dijakinjami širi oni laicistični duh, ki je vse drugo, samo ne prijazen Cerkvi in njenemu delu. Ker se pa po mnenju profesorja dr. Odarja delavei in delavke za KA ne dobe kar tako na cesti, sta potrebna zato temeljita vzgoja in priprava. Najboljša in najbolj jasna

navodila za delavce in delavke v KA pa podajata omenjeni dve knjižici. Zato priporočamo dijakinjam, da si nabavijo nujno potrebni knjižici. Dobe se v pisarni KA, Pred škofijo št. 1/L, in sicer Katekizem KA za 3 din, Pravila KA pa za ceno 15 din. Prav toplo priporočamo.

Rešitev ugank

I. Posetnica: Marijina družbenica.

II. Številnica: Ključ: Marija, kit, časopis, dež, nebo, zob. — O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k Tebi zatekamo.

III. Pravokotnik: Trnek, vrana (sraka), sršen, vrata, Trzin, Hrvat, sreda, mrzel, srdit, krava.

Prav so rešile: Pue Justi, Volk Kristina, Verbič Anka, Brozovič Marija, Spiller Marica, Frank Albina, Tarman Dragica, Pakiž

Anica, Snoj Marjanica, Šeruga Anica, Lukančič Ivanka, Rus Vera, Tomšič Ivica, Superger Marica, Setnikar Silva, Kovačič Terezija, Balaša Jelka, Pleško Alojzija, Zupanc Marjanica, Rogina Anica, Macuh Marija, Plesničar Zvezdana, Hlebce Angelca, Keše Justina, Gajšek Marija, Gradišek Stanislava, Kovič Nada, Himmelreich Justina, Praper Bogdana, Vidic Irena, Gruber Frančiška, Kapš Lojzka, Šinkovec Vida, Kočevar Marija, Martinšek Olga, Pavlovčič Gizela, Peterlin Anda, Vrtačnik Marija, Kogovšek Špela, Kovač Marija, Fortunat Darinka, Kostanjevec Jožica, Čermak Milada, Černetič Silvestra, Lešnjak Melanija, Mahnič Vera, Požun Marija, Osterc Božena, Hafner Milka, Perpar Kristina, Trebše Vida, Dobovišek Bibijana, Polokar Fanči, Götz Anica, Himmelreich Marija.

Vseh rešitev je bilo poslanih 67, od teh je popolnoma prav rešenih 49, rešenih z malimi pogrškami 3, napačno rešenih 15.

Izrebane so bile naslednje: Himmelreich Marija, Götz Anica, Trebše Vida, Fortunat Darinka.

Mara

Postaja v Luganu je na višini. Krog njega se privija mesto, na dve strani pa ulega temnomodro jezero, ki ga v loku oklepajo ko zrak modre gore in ga čuvajo ko svoj dragulj. Preko njegove gladine drsijo in švigajo vsakovrstne ladje. Ponosno jo reže parnik. Male, jadrnice drsijo kakor labodi; od vesel kaplja srebrna voda. Visoko gori po pobočjih so se naselili ljudje. Cipresni gaji, grmičja kamelij in pljuvanca (rododendrona) objemajo njihova domovja kakor lep pas; med njihovim nasičenim, temnim zelenjem so pomešane sivo-srebrne oljke. Tam zadaj nad modrim vencem gorá pa se pno k soncu beli ledeniki in sonce z izbrano ljubeznijo zlati vse to čudo krasote. Lep ko sanjska pravljica je ta kos zemlje, Bog ga je bogato obsul s svojimi darovi.

Z velikimi, pobožnimi očmi je Mara Faller vsrkavala vso to lepoto. Že na svoji poti semkaj se je vozila mimo mnogih čudes, vse prehitro za njeno oko, žejno lepote in dovetno zanjo. Skozi Švico je hitela; prečkala je strmine Gottharda, kjer kipe proti nebu skalne gmote, prizanesljivo zro na črviča, ki ropoče in se kadi, ki se jim drzne prodreti tako rekoč skozi srce, pa ga vendar ne morejo ustaviti z vso svojo silno težo. Tudi Mari se je zdelo, kakor da jo morajo skalne strmine zdrobiti, in kar oddahnila si je, ko ji je predor zastrl skalnate grozote, še bolj pa, ko je bila zopet na svetlem in se ji je pritisk skalnih gmot vse bolj odmikal. Zdaj pa to sonce, tolikšna svetloba, blesk, modrina, smehljajoče se življenje, lepota!

Kar pijana se je ozrla v Katarino, ki je s smehljajočimi se očmi ponovila svoje vprašanje: »Ni li res lepo pri nas na jugu?»

Mara je globoko vzdihnila. »Le kako morejo ljudje prebivati še kje drugod, ko pa imajo na zemlji takle raj?»

Katarina jo je za hip izpustila, pa zato vščipnila v laket doktorja Jakoba Morottija.

»No, očka, ti nisem pravila? Kolikšna razlika: Nemčija pa Italija!»

»Saj smo vendar v Švici, deklíč moj!»

»Vseeno, ta lepota je italijanska! — Gospodična Faller, še kaj povejte o lepoti te pokrajine; moje domoljubje je še žejno.« Katarina jo je zopet prijel pod roko.

»Ne morem, pri najboljši volji ne, odvrne Mara; v obeh so ji blestele solze.

To je bilo Katarini lepo zadoščenje. »Očka, stopimo do hotela peš, da bo lahko videla mesto.«

»Če gospodična Faller ni preveč trudna. Pomisli, da je vso noč potovala. Jaz mislim...«

»Spala sem do svita kakor polh; potem seveda sem hotela vse videti, no bene minute zamuditi.«

»Tako zelo ste vedoželjni?»

»Zakaj pa si ne bi takega užitka privoščila? Pri nas doma...« Zataknilo se ji je.

»Je vse sivo in mrko in grdo?« Katarina je bila polna sočutja.

Mara se je morala zasmejati. »Ali mislite, da imate vse sonce v zakupu? Tudi pri nas je lepo, samo na drug način.«

»Eh, kaj!« Katarina kar ni mogla verjeti. Oče se je zasmejal, zato pa ga je hčerka očitajoče pogledala.

Nato so šli skozi mesto, ki je sicer po italijansko zidano, a je življenje v njem švicarsko. Mara se kar ni mogla nagledati preobokanih hodnikov, ki obrobajo ozke ceste in po njih polje vse življenje ljudstva.

»Kako slikovito in hkrati praktično!« je hvalila Mara. »V vetru in dežju imaš zavetje, ni se ti treba bati ne sonca ne dežja.«

Stopili so na breg. Gladina širnega jezera je blestela in žarela. Mara si je morala oči zasenčiti. »Še vedela nisem, da se mi tako rado blešči,« se je opravičevala.

»V paradiž Vas peljemo, gospodična Faller,« se ji je nasmehnila Katarina.

»Kakor da nismo že sredi njega, odkar sem tam gori stopila iz vlaka!«

»Paradiso se namreč imenuje mestni predel, kjer je naš hotel,« je pojasnil doktor Morotti. »Tako bomo tam.«

»Parkhotel« je stal ob mestnih vratih in ob velikanski krasni palači. Stopili so skozi senčen drevored proti hotelu. Odprla se jim je krasna dvorana. Priskočili so natakariji; neslišno se je vzpelo dvigalo. Mara so peljali v veliko svetlo sobo, kjer jo je že čakala njena prtljaga.

»Zdaj Vas pustiva samo, gospodična Faller. Gotovo boste hoteli izložiti svoje reči. Sobarica Vam lahko pomaga; če bo treba, ji kar pozvonite. Poslal Vam bom v sobo čaja. Potem se lahko še malo odpočijete, preden se oblečete za večerjo. Večerja v tem hotelu je ob pol osmih in navadno se gostje čedno oblečejo. Povem Vam to samo zato, da se veste ravnati. Sicer pa vsakdo lahko stori, kakor hoče. Zdaj se pa, prosim, kar lepo udomačite! Katarina, pojdiva, naša ljuba potnica mora imeti nekaj časa tudi zase in se malo razgledati.« To ji je rekel dottore Jacopo Moroti. Prijel je hčerko, ki se je nekoliko branila, za roko, Mari še enkrat pokimal in odšla sta.

Sama v širnem, tujem svetu, v tujem, daljnem mestu Luganu, v paradižu, v Parkhotelu, v svetli, lepi sobi, ki je imela razgled na modro jezero in je bila kakor soba za princeso plemenite krvi.

A Mara ni izlagala, Mara ni počivala, kakor ji je nasvetoval prijazni mož. Mara je najprej dolgo stala pri oknu; oči so ji blestele, razprostrla je roke in globoko vdihavala. Naposled pa se je le obrnila, brskala po torbici in nekaj razložila po mizi; pritegnila si je stol, sedla in se še enkrat ozrla po modri, pravljici krasoti pod oknom in — začela pisati:

Srčno ljubljena mamica in vsi fantje!

Tu sem torej, vaša Mara, tu v Luganu. Po poti je šlo vse srečno. Dokler je bila noč, sem spala; s sončnim vzhodom pa sem se prebudila in gledala tuji svet, kako brzi mimo. Gotthard me je skoraj potlačil; tako majhno sem se čutila med skalnimi velikani. Pa tudi velikani človeških rok, predor, je čudovit. Danes, mati, vam opišem samo nekaj doživljajev; več ne utegnem, ker moram še izložiti prtljago in ob pol osmih biti oblečena za k »mizi!« No, fantje, kako se ta reč kaj sliši? Seveda hočete tudi zvedeti, kakšen se mi zdi moj »krušni oče« — saj mu je Drago tako rekel — in njegova hčerka. Oba sta kar —

A tu je čaj, ki mi ga je obljubil poslati. Lačna sem, zato me za trenutek oprostite! —

No, zdaj sem se okrepčala, fino je bilo, fantje!

»Thé complet za milostno gospodično,« se je muzal natakari, ki mi ga je prinesel. Čaj je pa zares bil »kompleten«. Pomislite: najfinejši čaj, smetana, cel kup maslenih kruhkov, tankih in rahlih ko dihi, marmelada in dve vrsti pogače! Zraven še košarica najfinejšega in najokusnejšega sadja.

Oprosti, mama, saj vem, da pišem same neumnosti, pišem o jedi, ko vendar — rada Te imam, mama, tako rada. In naš črni kruh doma mi tekne bolj ko vse slaščice sveta skupaj.

Dottore Morotti in njegova hčerka sta me prišla na postajo čakati. Oba sta videti ljubezniva, fina človeka dobrega srca, da se pri njima moraš dobro počutiti. Upam, da ju bom imela zelo rada. Kakšna sta? On je kakor vsak Italijan, kolikor sem jih doslej videla; majhen, čokati, temne polti. Ona je ljubka in rdečkastosvetlih las. Videti je zelo živahna in vesela, kar se z vašo Maro dobro ujema. Ali ne?

Oba sta bila s tujo Maro zelo prišrna in Mara se jima je prav od srca zahvaljevala.

Kako lep je ta kotiček zemlje, vam ne morem popisati. Samo to povem: sapo ti zapira, tako strmiš, da je sploh kje toliko lepote. In srce ti je polno hvaležnosti, da moreš gledati in doživljati; napolnjuje ti srce s pobožnostjo in poživlja v tebi vse, kar imaš dobrega in pobožnega. Ali moreš naleteti v takem kraju tudi na hudobne ljudi? No, pa takih je pač povsod nekaj.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar). Urejuje jo dr. P. Simončič, stolni vikar.

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane celoletno 1937/38:
po pošti za dijakinje 8 Din
za nedijakinje 15 Din
posamezna (ločena številka)
po znižani ceni za dijakinje 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo »Naše Zvezde«, Ljubljana, stolno župnišče, Semeniška ulica 2/II.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).